

КАРЛ МАЙ ИБН ЕЛ 'АММ

Превод от немски: Любомир Спасов, 1998

chitanka.info

Една дълга колона от хабание араби и негри фори се движеше по Вади Саламат към хълмовете на Джебел Марра. Всички тези черни или силно загорели от слънцето мъже седяха на магарета, тъй като в Судан „корабът на пустинята“ не се чувства у дома си.

Начело яздеше храбрият Ракаб ес Сераф^[1], който беше получил името заради необичайната дължина на своя врат. Беше пратеник на Махди и водеше тази дружина при неговия зет, известния шейх Ел Обеид.

Заради нощния хлад керванът беше потеглил още преди изгрев-слънце. Денят още не беше настъпил и вярващите още не бяха изrekli утринната си молитва:

В един момент Ес Сагхир, Малкия, приближи животното си до страната на водача. Той дължеше това име на дребната си като на джудже фигура, но иначе беше известен като храбър мъж. Яздеше единствения кон в кervана, един от онези прочути гарбани, които биват докарвани на изток през езерото Чад.

— Погледни! — каза той, посочвайки напред, където между разстъпващите се скалисти възвишения можеше да се види една светла ивица на небето. — Наближава зората, времето, когато Саба бей изпитва най-голям глад. Няма ли да е по-благоразумно да спрем на бивак, докато той отново отиде да си легне?

Саба бей е лъвът.

Жителят на онези райони се бои да произнесе високо името на лъва. Той смята, че животното ще го чуе и така ще бъде повикано.

Ето защо Ракаб ес Сераф веднага направи предупредителен жест и отговори тихо:

— Дахел Аллах! (В името на Аллах!) Не говори толкова високо, иначе Господаря на земеръса ще дотърчи и двама ни ще грабне от седлата! Леговището му било тук някъде, наблизо. Затова трябва съвсем потайно да минем край него. Кажи на хората да не вдигат никакъв шум и да се молят с първите слова на четирийсет и осмата сура!

Ес Сагхир изпълни заповедта и скоро всички устни зашепнаха:

— „Наистина, дарихме ти Ние на тебе една победа безспорна. За да ти прости на тебе Аллах твоите минали и бъдещи грехове и ще завърши Той благата си за тебе и ще те поведе по Правия път.“

Така керванът продължи да се придвижва възможно, по-безшумно. Бреговете на безводната вади отново се стесниха. Тя се изкачваше стръмно нагоре и с една остра извивка затваряше видимостта напред.

Внезапно проехтя онзи дълбок рев, който започва хъхрещо, бързо нараства до ужасяваща сила и се загубва после с гръмовит тътен — беше ревят на лъв. Арабинът го нарича ррад, гръмотевица, и наименува лъва Господаря на земеръса.

Всички — хора и животни — потрепераха.

— Аллах акбар, Аллах керим! (Аллах е велик, Аллах е милостив!) — завикаха мъжете един през друг. — Кавам, кавам (Бързо, бързо), яздете в галоп!

В следващия миг ездачите се носеха в карьер, така че товарните животни, които водеха, едва бяха в състояние да ги следват. Гласът на лъва бе породил многократно ехо и хората не знаеха откъде е проехтял — отпред, отзад или от страна на стръмно издигащите се брегове.

Когато бягащите ездаци оставиха завоя зад себе си, вади стана по-широка и отпред, където левият бряг се снишаваше, видяха да припламват първите лъчи на зората. Беше времето на Фаджр, първата молитва, която никой истински вярващ не бива да пропуска или да изрича по-късно. По тази причина Ракаб ес Сераф спря въпреки страха, в който всички се намираха, ездитното си животно, и извика със силен глас:

— Хас алас салах! (На молитва!) Ешшемс, светлината на деня, започва да се издига. Въздайте на Аллах честта, който е сътворил и нея, и нас!

Скочи от магарето и другите последваха примера му. Коленичи с обърнато към Мека лице, направи с ръце движенията на обредното измиване и високо започна да се моли с първата сура на Корана, която другите заизричаха след него.

Животните бяха замрели неподвижно и от време на време изпръхтяваха. Товарните магарета се намираха в близост до един мимозов трънак, растящ в подножието на левия бряг, където една тясна странична клисура се врязваше в скалите. Бяха много неспокойни и трепереха под товара си, но благочестивите, ревностни богомолци не го забелязваха.

В многогласен хор се носеше наоколо молитвата:

— „С името на Всемилостивия и Милосърден Аллах! Слава на Аллах, Господаря на световите, Всемилостивия, Милосърдния, Владетеля на Съдния ден. Пред Тебе се прекланяме и от Тебе очакваме помощ. Води ни Правия път, Пътя на тези, които си благословил, не...“

По-нататък не стигнаха в молитвата си коленичилите мъже. В споменатия мимозов гъсталак още от самото начало бяха възникнали леки движения, а сега, в този миг, страховитият рев отново прогърмя, от непосредствена близост и не обичайният, а от гърлата на няколко лъва.

За миг възцари дълбока тишина. Мъжете се бяха вцепенили от страх. Негърът Ер Рих пръв скочи от земята и закрещя:

— Мауна, мауна, мадад! (Помощ, помощ! Бягайте, бягайте!

И хукна. Но гласът на водача, четеца на молитвата Ракаб ес Сераж отекна гръмовно:

— „... не пътя на заблудените и заслужили Твоя гняв.“^[2]

Въпреки страшната опасност той довърши като истински мюсюлманин, който вярва в късмета, молитвата си и този пример въздейства така, че всички изрекоха след него тези думи. Вярно, това не стана с молитвена задълбоченост и спокойствие, а всички бяха наскочили и търчаха от страх един през друг.

И този страх действително си имаше своето основание, защото един необикновено едър лъв се беше изстрелял с могъщ скок върху едно от товарните магарета, повали го и с едно-единствено захапване му строши с хрущене врата. Една лъвица, която почти не му отстъпваше с мощта на краиниците, тъкмо се хвърли към второ магаре, което понечи да ѝ се изплъзне със страхлив скок. И втори, съвсем израсъл мъжки лъв излезе в същия миг от храсталака и избирайки жертвата си, нададе с горда, самоуверена поза дълбок, предизвикателен рев. В заден план пък една млада, но много силна лъвица се промъкваше към друго товарно животно, което от страх тичаше право към опасността и навлезе в гъсталака.

На страхливия негър Ер Рих „провървя“ по същия начин. Като прихванат от бесове, той се беше понесъл право към стария лъв и пътем получи от едно магаре, което хвърляше такива високи и силни къчове, че тежкият багаж бе запокитен от самара, един ритник в гърдите и рухна на земята. В следващия миг лъвът го връхлетя.

Дивата сцена, разиграваща се в настоящия миг, не се поддаваше на никакво описание. Хора и животни бягаха разбъркано един през друг. Всичко що имаше глас викаше, крещеше, ревеше, вайкаше се и пицеше за помощ с всички сили. Жителят на Юга няма хладнокръвието и присъствието на духа на северняка. Че по методите и маниерите на прочутите ловци на лъвовете Жюл Жерар и Гордън Каминг сам мъж застава неустрашимо и самоуверено със сигурната си пушка срещу Царя на животните, за него е направо нечувано и непонятно. Освен това мъжете от кервана бяха въоръжени само със стари фитилни и кремъчни пушки, сиреч изключително безполезни срещу такива животни. Само двама не бяха изгубили разсъдък си, а именно храбрият Жирафов врат и Ес Сагхир. Малкия скочи на коня си, за да го видят всички, и извика с кънтящ глас:

— Не бягайте, мъже, герои! Спрете, чапкъни, страхливци, кучета! Вземете си оръжията, любимци, храбреци, мизерници! Застреляйте Ибн ел 'амм! Той е дошъл със своята жена и двете си деца да изяде нас и магаретата ни. Аллах йенарл еш шейтан! (Аллах да прокълне шейтана!)

Ибн ел 'амм означава „братовчед от бащина страна“. Така бива наричан лъвът, когато хората се боят да произнесат истинското съществително.

Малкия препусна в галоп към стария лъв, който тъкмо разхапваше главата на негъра, скочи от коня, приближи дулото на пушката си до самото му око и дръпна спусъка, а после мигновено отскочи далеч настрани. Могъщото животно потрепна, остана в продължение на миг неподвижно, после падна на една страна и изпъна крайници... беше мъртво.

Извиси се неописуемо ликуване. Примерът на Малкия подежда. Бегълците се събраха и се подготвиха за нападение.

— Ибн ел 'амм е мъртъв! Хамдуллилах! (Слава на Аллах!) — закрещяха хората. — Убийте неговата жена и децата му! Изпозастреляйте цялото роднинско котило!

Бутаха се един друг напред. Фитили пропушиха, изстрели загърмяха, куршуми засвириха. Естествено от двайсет улучваше само един, но треската на битката беше обхванала хората, а и всички вярваха, че Аллах им е предначертал съдбата в Книгата на живота. Държаха се храбро.

Беше страховита битка. Няколко души бяха убити от животните, мнозина бяха по-тежко или по-леко ранени, но накрая и всички лъвове лежаха мъртви на бранното поле с жестоко простреляни кожи. Никой нападател, изключвайки Ес Сагхир, Малкия, не можеше да твърди, че той е дал смъртоносния изстрел. Жената и децата на „Братовчеда от бащина страна“ бяха издъхнали от загуба на кръв вследствие многобройните рани.

Сега победителите се нахвърлиха върху победените. Скубеха ги, ритяха ги, плюеха ги и им прикачваха всички възможни обидни прозвища, на които арабският език е толкова богат.

Мъртвите бяха покрити с камъни, за да не бъдат разкъсани от ел бюдж, могъщия брадат лешояд, а ранените — превързани. Кожите на трите лъва бяха нарязани на толкова парчета, че всеки победител да може да получи едно за спомен. Но Ес Сагхир получи кожата на ибн ел 'амм, когото сам беше повалил. Това беше трофей, под чиято тежест неговото товарно магаре щеше здравата да се поизпоти. Другите носеха по-леки.

Когато керванът стигна по-късно до местоназначението си, приключението естествено беше разтръбено във всички тоналности.

Достигна и до ушите на Махди Мохамед Ахмед, който каза:

— Онзи негър Ер Рих е бил като вятъра, бързо и страховито е ударил на бяг. Той е трябвало да умре, защото не си е довършил молитвата. В Съдния ден ще се сгромоли в Джехенната от Моста на изпитанието. Но Ракаб ес Сераф е храбър водител. Аз ще го повиша до мюлазим^[3]. А героят Ес Сагхир е дребен по снага, но голям по смелост. Той ще встъпи в редовете на моите гавази и ще носи почтеното име Абу ел Бундукия, Баща на пушката, докато Аллах го повика при себе си. Фи аман Аллах! (Аллах да го закриля!)

[1] Ракаб ес Сераф — Жирафов врат — б.а. ↑

[2] Коран, сура 1, Фатиха — б.пр. ↑

[3] Мюлазим — лейтенант — б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.